

Det er efter den sociale lovgivning kommunalbestyrelsen i den enkelte kommune, der har både det økonomiske og indholdsmæssige ansvar for tilrettelæggelsen af ældreomsorgen – herunder for tilbudene om personlig og praktisk hjælp og for boligtilbudene. Det er op til den enkelte kommunalbestyrelse at træffe beslutning om, hvorledes serviceniveauet skal være i kommunen og om hvilke tilbud, der skal stilles til rådighed, omfanget af disse, og hvem der har ret til disse tilbud. Der kan derfor inden for lovgivningens rammer være forskel fra kommune til kommune med hensyn til, hvordan tilbudene udformes.

Med kommunens ansvar følger også pligten til at føre tilsyn med, at opgaverne løses tilfredsstillende og med den kvalitet – både fagligt og økonomisk – som myndigheden inden for lovgivningens rammer har besluttet, der skal være i kommunen. Kommunalbestyrelsen skal således aktivt påse, at borgerne og brugerne får den hjælp, som de har krav på, og at hjælpen har den kvalitet, som myndigheden har besluttet, den skal have.

Efter min opfattelse er det væsentlige i den sociale indsats på ældreområdet i dag at sikre de ældre trykthed i forhold til, at der ydes den nødvendige pleje og omsorg uanset bolig, og at hjælpen ydes på en værdig måde og under hensyn til de svage ældres særlige behov.

Jeg skal i den forbindelse bemærke, at servicetilbudene efter den sociale lovgivning principielt ikke er knyttet til bestemte boformer men tildes med udgangspunkt i den enkeltes behov for hjælp. Det ovenfor anførte gælder derfor uanset om der er tale om personer med ophold i plejehjem/plejebolig eller om det er personer med ophold i en selvstændig bolig. Dette fremgår også af servicelovens § 74, hvorefter kommunen skal sørge for, at der i fornødent omfang kan gives hjælp døgnet rundt.

Regeringen har gennemført en række initiativer til forbedring af den personlige pleje og bistand i hjemmet, hvor elementer som flere valgmuligheder, større medbestemmelse for de ældre, bedre information og bedre styring er afgørende. Samtidig er der vedtaget regler, som forbedrer mulighederne for modtagere af personlig pleje og praktisk bistand i hjemmet for at klage over kommunernes afgørelser om disse tilbud.

For så vidt angår sanktionsmulighederne i tilfælde af, at en kommune har tilsidesat lovgivningen, kan det oplyses, at tilsynsmyndigheder-

ne har mulighed for at gribe ind efter bestemmelserne i den kommunale styrelseslov. I det omfang Socialministeriet bliver opmærksom på sådanne tilfælde, vil tilsynsrådet blive kontaktet.

Spm. nr. S 2307

Til fødevarerministeren (30/3 01) af:

Christian Mejdahl (V):

»Kan ministeren oplyse om grunden til, at der, to måneder efter at det offentlige har hentet et »BSE-kreatur« hos en landmand, endnu ikke er betalt for dyret, og hvad vil ministeren gøre for at forhindre gentagelsestilfælde?«

Begrundelse

Efter BSE-tilfældet i en besætning ved Klim først i januar måned i år blev også de dyr, som var solgt fra besætningen til levebrug, lokaliseret.

Dyrene blev vurderet, afhentet og slagtet/destrueret af det offentlige, men landmændene har endnu ikke fået penge for dyrene.

Fødevarerministerens udsagn på Danske Slagteriers delegeretmøde om, at »har du dokumentation, så kan du få, og har du ingen, så kan du gå«, må vel gælde begge veje.

I dette tilfælde er der et kreatur som dokumentation.

Svar (9/4 2001)

Fødevarerministeren (Ritt Bjerregaard):

Jeg har anmodet Fødevarerdirektoratet om en forklaring på den manglende erstatningsudbetaling. Direktoratet har udarbejdet vedlagte notat i sagen, hvortil jeg kan henholde mig.

Bilag

Fødevarerdirektoratet

Den 3. april 2001

Notat om

Udbetaling af erstatning for BSE

Der henvises til det fremsendt spørgsmål S2307, vedrørende udbetaling af erstatning for kreaturer aflivet i forbindelse med udbrud af BSE.